

Yuu Solk: Táp

(A novella a Gödöllői Irodalmi Díj 2023 pályázaton 1. helyezést ért el.)

A reggeli sétáimat minden nap úgy kezdem meg, mintha mennék valahová, de valójában azért utazom a buszokkal és a különböző tömegközlekedési eszközökkel, hogy végül leszálljak abban a megállóban, ahova most sietek, majd megtegyem a hazáig vezető távot gyalog, mert lenne egy fontos feladat, amit viszont olyan módon kell elvégeznem, ahogyan más nem képes rá, ahogyan más nem értheti meg, ahogyan kell, ahogyan szükséges, a vállamat nyomó súly pedig olyan óriási emiatt, hogy azt már az átlag nem érti, hát még azok, akik engem figyelnének, ha figyelnének, mert lefogadom, még sosem merült fel bennük a gyanú velem kapcsolatban, vagy azzal, amit tenni szoktam minden egyes nap, bár ha lenne egy kis eszük, akkor a korai köreimet nem a munkába igyekvésnek gondolnák annak ellenére, amilyen módon megteszem ezeket, hiszen mindenki csak egy sietőt lát, egy embert, aki épp a... hát... valahova igyekszik; ők munkába, én meg leginkább nem, hanem „nem munkába”, mivel van egy küldetésem, van egy fontos dolgom, vennem kell neki pár holmit, pár eszközt, pár fogyasztási cikket, olyanokat, mint a szike, a fertőtlenítő szerek, a saválló tálak, vagy a leginkább érdekes része; a fűszerek, amiktől olyan jó lesz ez az egész, hiszen oda tart, én is oda tartok, igen, a mennybe fogunk eljutni, mert gondoskodom róla, itt korzózok ahányszor kell, a megtévesztés érdekében, majd hazatérek hozzá, adagolok neki nyugtatókat, fájdalom csillapítókat, megnézem az arcán kiülő simaságot, ahogy a ráncok kilapulnak a stresszes hétköznapjait enyhítő szerek hatására, majd előveszem az eszközöket, amiket szépen felkészítettem neki, nehogy valamilyen problémába ütközzünk, majd nekilátok a műveletnek, amire csak én vagyok képes; ma tovább fejtem le a bőrt a táplálékáról, vágok egy kis szeletet az izmokból, és vigyázok a csontok épségére, mert azok majd másra kellene a későbbiekben, „Hall engem.?” ezt követően előveszem a serpenyőt, öntök bele egy kis olajat, majd a hagymát kezdek dinsztelni, természetesen a megfelelően üveges kinézetig, ami annyira emlékeztet a tekintetére, közben a csíkokat fűszeres olajban megforgatom, a megfelelő pillanatban pedig a serpenyőbe helyezem a megpirításhoz, természetesen nem feledkezek meg a köretről sem, mivel nagyon fontos a táplálék megfelelő változatossága, és ennek megfelelően ma például újhagymával, újburgonyával fogom elkészíteni a fogást, mert a hús süttetése közben akad időm a meghámozott, vagy hát... a lekapargatott krumplikat összszévágni és a tepsibe helyezni, ahogy a többi hozzávalót is, utána pedig jöhet az egész összeállítás, „Mondja Kitti, hallja, amit mondok?”, a süttöt léggeverésre állítom be, mert legutóbb az tette igazán jó állagúvá az ételt, majd a paradicsomszósszal, tejföllel, tejszínnel és cheddar sajttal nyakon borított csodára rácsukom az ajtót, hagyom sülni, úgy nagyjából harminc percig, kétszázfokozaton, természetesen előmelegített sütőben, mivel csak akkor lesz belőle ínycsenés, ha így készítem el, és nem fog olyan borzalommá válni, mint eleinte, amibe nem akarok igazából belegondolni, annyira nagy traumát okozott nekem annó, meg neki is, hiszen azzal nem lehetett eljutni sehova, csak egy okádék lett belőle, így viszont már más a helyzet, mostanra van elég rutinom a dologhoz, csak egy fél végtagot kellett kísérletezésre felhasználnom, de megérte, azt gondolom, nem fog haragudni ezért, mivel hatalmas kárpótlásban részesül később, ahogy én is, a túloldalon, olyan dolgokat tapasztalunk majd meg, amikre nincs példa ezen a helyen, azonban még sok munka vár rám ennek az eléréséhez, ma megettem vele ezt, holnap haladunk tovább, szép lassan elfogyasztva a jobb karját, utána pedig jöhet a bal, meg a lábak, „Kitti, kérem mondjon valamit! Jelezze, hogy még figyel rám!”, igen, ez a terv, a lassú önmészítés, már vannak terveim azt illetően, hogyan fogom majd kivitelezni azt, amikor a gyomráig elérünk, de még hosszú út áll előttünk, „Budai Kitti!”, a nevemet hallom, de vajon ki zavarja a sétámat?, csak nem valami ismerős, akit a hátam közepére sem kívánok?, vagy talán egy idegen?, de honnét tudná a nevemet?, ez egy ismerős lesz, úgyhogy meg kellene játszanom a

süketnémavakot, mert nem hiányzik nekem az ő társasága, vagy álljak meg vele beszélgetni, nehogy valamiféle furcsaságot vegyen észre?, NEM, megyek tovább... „Kérem figyeljen rám. Ott tartottunk, hogy mit érzett a letartóztatásának a napján, mikor kiderült, hogy a férjét nem csonkíthatja tovább.”, dühöt, azt éreztem, mert megzavartak, mert a küldetésem nem folytathatom, nem lehetünk egyek a túloldalon, meg aztán, miért válaszoljak erre az egészre?, nem tettem semmi különöset, lefogtak, a földre kerültem, a hátam közepébe térdeltek azok a mocskos állatok és megfosztottak a szerelmemtől, pedig én jól viseltem gondját, visszaadtam a hitét, már nem számított ateistának, megtérítettem, visszatereltem Isten útjára, ahogyan azt kell tenni az eltévelyedettekkel, „Kérem... ossza meg velem azokat az érzéseket!”, biztosan nem fogom elmondani neki, most látom először, miért bíznék benne annyira, hogy az ilyesmiről beszéljek vele?, nem fogok beszélni, csendben maradok, a pókerarcomat bámulhatja, vissza akarok menni a megállóhoz, hogy felszállhassak a százhármass villamosra, és elkezdhessem a napot, „Azzal nem jutunk előrébb, ha ma sem beszél hozzám. Maga is láthatja, hogy az előző, öt alkalommal végighallgatott terápia, nem vezetett sehova. Az ön érdeke lenne megosztani velünk az érzéseit. Jobban megérthetnénk magát és közelebb kerülnénk az állapota javulásához.”, még mit nem, te sz..., nem, nem mondok ilyet, ez nem illendő, ahogyan az sem, ahogy itt bánnak velem; bedrogoznak, elhítenek velem mindenféle képtelenséget, és nem engednek vissza a kedvesemhez, pedig sok dolgom lenne, még egy hónapos munkánk lenne együtt, ha nem több, mielőtt befejezhetnénk, ezek viszont elhítenek velem mindenfélét, hogy „ötödik alkalom”, meg... meg..., várjunk, nekem vannak emlékeim még ilyen helyzetekből, várjunk, várjunk, várjunk, ma nem is ma van, hanem napokkal később, vagy előbb?, vagy mikor van most?, egyáltalán miért vagyok itt?, hol vagyok?, „Kérem, nyugodjon meg!, ugye nem akar visszamenni abba a fehér szobába?”, egy tű áll ki a karomból, egy cső áll ki belőlem, de miért?, hogy lehet ez?, nem értem, nem értem az egészet, kik ezek, mit csinálnak?, oda fog égni a hús, vissza kellene mennem, de ez így nem lehet, ebben a ruhában biztosan nem, „Azt hiszem ennek az ülésnek vége, kérlek vigyétek vissza a szobájába.”.

- Dühöt éreztem.

Nem tudom, hova akartak rángatni, de elhiszem nekik, hogy az egész megtörtént dolog, nem történt meg, a ma, nem ma van, a van, nem van, nincs, nem érdekel az egész, csak ne akarjanak helyekre vinni, ez a szoba túl szimpatikus az elhagyásához.

- Vigyétek!

- Kérem, uram, az ilyeneknek szétdorogzhatjuk az agyát, akkor sem fognak megölni senkit sem. – lépett közelebb egy férfi a bőrfotelben ülőhöz.

- Hát... Annyit mindenképpen megtudhattunk mai beszélgetésből, hogy semmire sem emlékszik a dühön kívül. Olyan néma, akár az elmúlt száznegyvenhét alkalommal.

- Ezért mondom, hogy időpocsékolás vele foglalkozni. Miért nem koncentrálnak a nyolcvannégyes alanyra? Minek küzdünk ezzel a nővel? Lenyűgöző az akaratereje, de ha nem hat rá a szer, akkor csak vágjuk fel, adjuk el a szerveit, a többit meg kapják meg a konyhán! Értelmetlen foglalkozni vele. – kelt ki magából kissé az álló férfi.

- Tudod, ha ezzel sikerülne, akkor hatékonyabb szert használhatnánk a későbbiekben...

- De nem sikerül! Ebből nem lesz semmi. Használhatatlan selejt.

- Értem. – gondolkodott el kissé az ülő férfi. – legyen, asztalra vele!

- Hurrá... - szólt, a lelkesedésének hiányát kifejezve a másik. – Ezt pofázom már két hónapja.

A projekt vezetője, ezt követően felállt, átült a számítógép elé, és az adatbázisban átállította Budai Kitti státuszát „táp”-ra, így biztosítva ételt a többi alanynak.